

РЕШЕНИЕ

№ 4355

гр. София, 31.07.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 2 състав, в
публично заседание на 04.06.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Евгения Иванова

при участието на секретаря Евгения Стоичкова, като разгледа дело номер **14372** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.
Образувано е по жалба на К. Л. К., чрез адв. Г. И. П. – АК – Л. / уточнена с молба от 21.01.2020г –стр.53 от делото/ , срещу Заповед № 4208 от 10.12.2019 г. на административния ръководител на Софийска градска прокуратура, в частта ѝ по т.1 относно приложението по чл. 5. ал. 2 от Правилата за определяне и изплащане на средства за допълнително трудово възнаграждение, приети с Решение на Пленума на ВСС по протокол № 29/22.11.2018 г., изменени и допълнени с решение на Пленума на ВСС по протокол № 28/21.11.2019 г. /ПОИСДТВ/, съгласно изготвения доклад на звено „Човешки ресурси“, лишаващо прокурор К. Л. К. от ДТВ за 2019г .
В жалбата е изложено становище за незаконосъобразност и неправилност на оспорената заповед. Поддържа се, че разпоредбата на чл. 5, ал. 2, т. 4 от Правилата е в противоречие с основен правен принцип, че никой не може да бъде третиран като наказан, преди да му бъде наложено наказание по надлежния ред. Поддържа се, че с привличането в качеството му на обвиняем, конкретното лице се третира и се приравнява на такова, спрямо което е постановена и влязла в сила осъдителна присъда, с което му е наложено наказание лишаване от свобода. Счита, че в случая е нарушена презумпцията за невинност, като се налага наказание с имуществен характер, без значение как ще завърши наказателното производство. Изложени са съображения за нарушаване на принципа на пропорционалност, както и презумпцията за добросъвестно изпълнение на служебните задължения на магистратите. Поддържа

се, че в оспореният акт не се съдържат фактическите основания за издаването му. Липсата на мотиви не позволявала да се разкрият съображенията, въз основа на които е издаден оспорения административен акт, което би дало възможност както на заинтересованите лица да организират защитата си, така и на съда да упражнява ефективен съдебен контрол върху законосъобразността на акта. Изложено е становище, че релевантните факти и обстоятелства, които са относими към преценка дали са налице основания за изплащане на ДТВ за конкретен прокурор или служител, следва да са се осъществили или възникнали през същия период, т.е. 2019 г. В този смисъл, не било отчетено, че предмет на воденото срещу жалбоподателя наказателно производство са евентуални деяния, извършени през 2015 г., и то като прокурор в Районна прокуратура –гр. К. т.е. касае се за минал период, който не е включен в обхвата на периода, за който се изплаща допълнително трудово възнаграждение. Иската се отмяна на оспорената заповед.

В съдебно заседание жалбоподателят се явява лично. Поддържа, че нормата на чл. 5, ал. 2, т. 4 от Правилата е в противоречие с презумпцията за невиновност. Разноски не се претендират

Ответникът, чрез процесуален представител прокурор Ю., оспорва жалбата, като счита същата за неоснователна и недопустима. Поддържа, че определянето на допълнително материално стимулиране е по преценка на административния ръководител.

Административен съд София град, като обсъди доводите на страните и събраните по делото писмени доказателства, приема за установена следната фактическа обстановка: Между страните не се спори, че към момента на издаване на оспорената заповед – 10.12.2019 г., жалбоподателят К. Л. К. е заемал длъжността „прокурор“ в Софийска градска прокуратура.

Не е спорно също така, че с Постановление от 04.10.2018 г. на следовател при СО на СП, жалбоподателят е привлечен като обвиняем за престъпление по чл. 282, ал. 2, пр. 1 и пр. 2, вр. ал. 1 НК. С постановление за частично прекратяване на наказателното производство от 24.04.2019 г. на прокурор при СП е прекратено частично досъдебно производство № 65/2018 г. по описа на СО-СП, пр.пр. № 842/2017 г. по описа на СП, в частта, в която на жалбоподателя е повдигнато обвинение за престъпление, извършено в качеството му на лице, заемащо отговорно служебно положение – престъпление по чл. 282, ал. 2, предл. второ от НК, както и в частта, в която му е повдигнато обвинение за престъпление, от което са настъпили значителни вредни последици с неимуществен характер. С Постановление от 24.04.2019 г. жалбоподателят е привлечен като обвиняем за извършено престъпление по чл. 282, ал. 2, пр. 1, вр. ал. 1 НК за това, че за времето от 06.04.2015 г. до 22.12.2015 г. в [населено място], в условията на продължавано престъпление, с две деяния, които осъществяват поотделно различни състави на едно и също престъпление, извършени през непродължителен период от време, при една и съща обстановка и при еднородност на вината, при което последващите се явяват от обективна и субективна страна продължение на предшестващите в качеството си на длъжностно лице – прокурор, е нарушил служебните си задължения, регламентирани в чл. 111, ал. 2 НПК, като с посочени постановления по ДП № 231/2015 г. пр.пр. № 916/2009, по описа на РП-К., ЗМ 318/2009. по описа на РУ-К., водено срещу неизвестен извършител, за престъпление по чл. 345а, ал. 1 НК, е разпоредил връщането на веществени доказателства на правоимащите лица, като деянията са извършени с цел да набави за

другого имотна облага и от това са настъпили значителни вредни последици от имуществен характер.

Със Заповед № 4208 от 10.12.2019 г. на административния ръководител на СГП, в изпълнение на решение по т.60 от Протокол № 28/21.11.2019 г. на Пленума на ВСС, указателно писмо изх. № 3638/04.12.2019 г. на главния прокурор на РБ, съобразно Правилата за определяне и изплащане на средства за допълнителни трудови възнаграждения, приети с решение на пленума на ВСС по протокол № 29/22.11.2018 г., изм. и доп. с решение на пленума на ВСС по протокол № 28/21.11.2019 г. и въз основа на предложения от зам.-градските прокурори при СГП, завеждащ СО-СГП, съдебния администратор на СГП, доклад на звено „ЧР“, изготвен във връзка с чл. 5, ал. 2 от Правилата и на основание чл. 140, ал. 1, т. 1 ЗСВ е разпоредено да се изплатят еднократно средства за допълнително трудово възнаграждение за постигнати резултати по конкретни задачи през 2019 г., на магистратите и служителите в Софийска градска прокуратура, при спазване на чл. 9, ал. 2 и по реда на чл. 7 от Правилата.

По делото е приложено Предложение до административния ръководител на СГП от зам.-градските прокурори Н. Р., З. Т., Е. П. и Д. Д., относно изплащане на средства за допълнително трудово възнаграждение на прокурорите при СГП и Доклад от ръководителя на „ЧР“ при СГП /л.42 от делото/, в който в т. 3, във връзка с т. 4 от чл. 5, ал. 2 от Правилата, е посочен жалбоподателя К. К., като е изложено, че е образувано НОХД № 2287/2019 г. по описа на Специализиран наказателен съд, XIV състав и е получена призовка за явяване като подсъдим на 14.01.2020 г.

Административен съд-София град, след като обсъди релевираните с жалбата основания, доводите на страните в съдебно заседание, прецени събраните по делото доказателства по реда на чл.235 от ГПК, вр.чл.144 от АПК и служебно, на основание чл.168, ал.1, вр.чл.146 от АПК, провери изцяло законосъобразността на заповедта в оспорената ѝ част, намира следното:

Жалбата е допустима за разглеждане, а по същество основателна, поради следното:

Подадена е срещу акт, който може да бъде съдебно оспорен и от лица легитимирани да го направят, в качеството на неблагоприятно засегнати от него адресати /чл.147, ал.1 от АПК/.

При действието на чл. 120, ал. 2 от Конституцията, гражданите и юридическите лица могат да обжалват пред съдилищата всички административни актове, включително вътрешнослужебните, щом тези актове нарушават или застрашават техни права или законни интереси и не са изключени изрично със закон от съдебно обжалване. В конкретния случай в оспорената заповед в настоящия процес, за жалбоподателя не се предвижда изплащане на ДТВ, поради което съдът приема, че актът пряко засяга имуществените му интереси и не попада в хипотезата на чл. 2, ал. 2, т. 3 АПК. /Определение № 5496 от 28.04.2010 г. на ВАС по адм. д. № 5142/2010 г., VII о./.

Относно спазване на срока за административно обжалване, макар да се твърди в жалбата, че Заповед № 4208 от 10.12.2019 г. на административния ръководител на Софийска градска прокуратура е разпространена на електронните адреси на всички прокурори и служители от СГП на 11.12.2019 в т.ч и на ел.адрес на жалбоподателя /при тези данни, които не се оспорват от ответника е спазен срока по чл.149 от АПК /съдът счита че е приложима разпоредбата на чл.140, ал.1 АПК за удължаване на срока на 2 месеца, предвид липсата на указание в акта пред кой орган и в какъв срок може да се подаде жалба срещу него.

Съгласно чл. 168 АПК при разглеждане на жалби срещу административни актове съдът не се ограничава само с обсъждане на основанията, посочени от оспорващия, а е длъжен въз основа на представените от страните доказателства да провери законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 - дали актът е издаден от компетентен орган, в предвидената от закона форма, при спазване на материалния и процесуалния закон и в съответствие с целта на закона.

С решение по т. 60 от Протокол № 28/21.11.2019 г. на Пленума на ВСС е дадено съгласие административните ръководители на органите на съдебната власт да упражняват правомощията си на основание чл.7, във връзка чл.9 от ПОИСДТВ (приети с решение на пленума на ВСС по Протокол №29/22.11.2018г., изм. и доп. с решение на Пленума на ВСС по Протокол №13/13.06.2019г., изм. и доп. с решение на Пленума на ВСС по Протокол №28/21.11.2019г.). Размерът на средствата е в рамките на утвърдените бюджети по §01-00 „Заплати и възнаграждения на персонала нает по трудови правоотношения“ на ЕБК за 2019 година. Съобразно така приетото решение и с оглед разпоредбата на чл. 140, ал. 1, т. 1 ЗСВ, съдът намира, че оспорената заповед е издадена от компетентен орган.

В съответствие с изискването за форма по чл. 59 АПК, оспорената заповед следва да бъде в писмена форма и да съдържа реквизитите по ал. 2 от същата разпоредба, доколкото АПК е приложим на общо основание, а ЗСВ не предвижда специални правила по отношение тези заповеди. В тази връзка съдът намира, че оспорения административен акт не съдържа фактическите и правни основания за издаването му. Видно от съдържанието на заповедта административният ръководител на СГП се е позовал на решенията на Пленума на ВСС, както и на приетите от Пленума на ВСС Правила, предложение от зам.-градските прокурори при СГП, както и доклад от звено „ЧР“, изготвен във връзка чл. 5, ал. 2 от Правилата. Видно от съдържанието на предложението за изплащане на ДТВ, същото не касае жалбоподателя и същият не е посочен в него. Прокурор К. е посочен в т.3 от Доклада на звено „ЧР“, в който в т. 3, във връзка с т. 4 от чл. 5, ал. 2 от Правилата, е посочен жалбоподателя К. К., като е изложено , че е образувано НОХД № 2287/2019 г. по описа на Специализиран наказателен съд, XIV състав и е получена призовка за явяване като подсъдим на 14.01.2020 г.

Действително възможно е мотивите на един акт да се съдържат в друг такъв от административната преписка, към който се препраща. В конкретния случай обаче, липсват каквито и да било мотиви ,защо на прокурор К. не се изплаща ДТВ за 2019г ,нито се препраща към друг конкретен документ , от който могат да се извлекат фактите ,даващи основание за издаване на съотв.административен акт.

В оспорената т.І от Заповед № 4208 от 10.12.2019 г. на административния ръководител на Софийска градска прокуратура е посочено : „ Да се изплатят еднократно средства за допълнително трудово възнаграждение за постигнати резултати по конкретни задачи през 2019 г., на магистратите и служителите в Софийска градска прокуратура, при спазване на чл. 9, ал. 2 и по реда на чл. 7 от Правилата за определяне и изплащане на средства за допълнителни трудови възнаграждения , приети с решение на пленума на ВСС по протокол № 29/22.11.2018 г., изм. и доп. с решение на пленума на ВСС по протокол № 28/21.11.2019 г. ,съобразно предложението от зам.-градските прокурори при СГП, завеждащ СО-СГП, съдебния администратор на СГП, доклад на звено „ЧР“, изготвен във връзка с чл. 5, ал. 2 от Правилата.“. Буквалното тълкуване на тази част от заповедта, навежда на

извода , че основанията за изплащане на ДТВ се съдържат именно в : предложения от зам.-градските прокурори при СГП, завеждащ СО-СГП, съдебния администратор на СГП, доклад на звено „ЧР“. Липсата на индивидуализация на тези писмени доказателства ,лишава съда от възможността да прецени дали ответника е съобразявал , приложените към преписката Предложение с адм.№ 697/ 10.12.2019г /стр.37 от делото / ; доклад от ръководител сектор ЧР при СГП № 697/09.12.2019г / стр.42 от делото / или други такива. Целта на мотивите е да се разкрият съображенията, по които е издаден административния акт, което от една страна дава възможност на съда да упражни ефективен съдебен контрол върху законосъобразността на акта, а от друга осигурява на страните - адресати или заинтересовани от него своевременно да организират защитата си. Липсата им всякога съставлява съществено процесуално нарушение. Нещо повече ,когато мотивите не са част от съдържанието на адм.акт ,а са посочени в допълнителен акт ,към който се препраща е необходимо , същите да бъдат предоставени на заинтересованото от този акт лице, заедно с връчването на акт и преди да бъде подаде жалба срещу този акт. Възможността даден орган да се позове на такива допълнителни мотиви с цел да допълни изложените в обжалвания акт би накърнило правото на защита на заинтересованото лице , както и принципа за равнопоставеност на страните пред съда /жалбоподателите и органа, издател на акта/, и е самостоятелно основание за отмяната на акта-чл.146, т.2, вр.чл.59, ал.2 АПК.

Допустимостта мотивите за издаването на акта да се съдържат в отделен документ, подготвящ неговото издаване или дори, но най-късно в съпроводителното писмо, с което жалбата се изпраща в съда се разглежда в Тълкувателно решение № 16 от 31.03.1975 г. на ОСГК на Върховния съд ; т. 7 от Постановление на Пленума на Върховния съд № 4 от 22.09.1976 г., както и т. 2 от Тълкувателно решение № 4 от 22.04.2004 г. на Общото събрание на съдиите от Върховния административен съд по тълкувателно дело № 4/2002 г. В случая, обаче, липсата на мотиви не е запълнена с позоваването на решение по т.60 от Протокол № 28/21.11.2019 г. на Пленума на ВСС, към което заповедта препраща и в изпълнение на което е издадена. В съдържанието на това решение не се съдържа дори соченото за приложено от ответника правно основание - чл.5, ал.2, т. 4 от ПОИСДТВ. Както беше посочено, в решението на Пленума на ВСС единствено е дадено съгласие административните ръководители на органите на съдебната власт да упражняват правомощията си на основание чл.7, във връзка чл.9 ПОИСДТВ. В същото време, доклада на звено „ЧР“ не е представен на заинтересованата страна. Видно от текста на заповедта, самата тя е следвало да бъде изпратена на прокурорите и служителите в СГП на персоналните им електронни пощи, но не и самото предложение или доклада. Съдът намира, че допуснатото нарушение е съществено, доколкото жалбоподателя ,който през 2019г е бил редови прокурор в СГП и за който Заповед № 4208 от 10.12.2019 г. на административния ръководител на Софийска градска прокуратура има неблагоприятни последици, не е бил запознат в цялост с административната преписка и не са му били предявени „съпътстващите“ мотиви към заповедта.

Освен посоченото дотук, съдът намира, че заповедта противоречи и на материалния закон.

В чл. 30, ал. 2, т. 10 от Закона за съдебната власт, в приложимата към казуса редакция/ДВ, бр.28 от 2016г./ е предвидено, че Пленумът на ВСС определя възнагражденията на съдиите, прокурорите и следователите.

С чл. 13, ал. 1 от Наредбата за структурата и организацията на работната заплата,

приета с ПМС № 4 от 17.01.2007 г., е предвидено определяне на допълнителни трудови възнаграждения за постигнати резултати от труда, когато това е регламентирано в трудов договор, с вътрешни правила за работната заплата и/или с индивидуален трудов договор. Съгласно ал. 2 условията за получаване и размерите на допълнителните трудови възнаграждения се определят с договорите и вътрешните правила по ал. 1.

На основание чл. 13 от Наредбата за структурата и организацията на работната заплата, Висшият съдебен съвет, с решение по Протокол № 29/22.11.2018 г., е приел Правила за определяне и изплащане на средства за допълнителни трудови възнаграждения (ПОИСДТВ). С чл. 7, ал. 1 от ПОИСДТВ правомощието за определяне размерите на допълнителните възнаграждения на магистратите е предоставено на административните им ръководители. В тази връзка, неоснователно се явява възражението на представителя на ответника, изразено в съд.заседание от 04.06.2020г., че преценката за определяне на ДМС на съответните прокурори е единствено и само на административните им ръководители. За това свое твърдение се позовава на представено в същото съдебно заседание Определение № 938/21.01.2020г по адм.дело № 14812/2019г на ВАС, потвърдено с Определение № 6416/29.05.2020г на петчленен състав на ВАС. Цитираните съдебни актове са ирелевантни за настоящия спор, тъй като предмета им е оспорване на Решение на Пленума на ВСС по т.59 от Протокол № 28/21.11.2019г и приетите с това решение изменения в чл.5 ал.2 т.7 от Правилата за определяне и изплащане на средства за допълнителни трудови възнаграждения. По същите няма произнасяне на съда по същество, а освен това хипотезата на чл.5 ал.2 т.7 от Правилата не е налице в случая, за да се търси идентичност на казусите. Противно на твърденията на проц.представител на ответника дължимостта на ДТВ не е предоставена на преценката на адм.ръководител, а единствено размера на това възнаграждение. Кръга на лицата, на които следва да се изплати ДТВ респ. да не се изплаща такава е посочен от ВСС в чл.5 от приетите от него ПОИСДТВ. Административните ръководители следва стриктно да съблюдают и изпълняват тази разпоредба, без да я тълкуват разширително. Относно лицата, на които следва да се изплати ДТВ, адм.ръководител има правото да прецени в какъв размер ще е същото съобразно постигнатите резултати, професионални постижения и въобще принос към дейността на съответния орган от съдебната система.

С решение на Пленума на ВСС по т.60 от Протокол №28 от 21.11.2019г., ВСС „ дава Съгласие административните ръководители на органите на съдебната власт да упражняват правомощията си на основание чл.7, във връзка чл.9 от ПОИСДТВ (приети с решение на пленума на ВСС по Протокол №29/22.11.2018г., изм. и доп. с решение на Пленума на ВСС по

Протокол №13/13.06.2019г., изм. и доп. с решение на Пленума на ВСС по Протокол №28/21.11.2019г.). Размерът на средствата е в рамките на утвърдените бюджети по §01-00 „Заплати и възнаграждения на персонала нает по трудови правоотношения“ на ЕБК за 2019 година.“.

С чл.5, ал.2, т. 4 от ПОИСДТВ е предвидено, че не се изплаща допълнително възнаграждение на магистрат и съдебен служител в случаите на привличане към наказателна отговорност на магистрат или съдебен служител за извършено умишлено престъпление от общ характер до приключване на наказателното производство.

След като допълнителното възнаграждение е за 2019г., то следва релевантните факти и обстоятелства за преценката дали прокурорът има право на такова възнаграждение да са осъществени или възникнали през същия период т.е привличането към наказателна отговорност за извършено престъпление от общ характер да е станало факт през този период .Нещо повече деянията за които магистрата е привлечен към наказателна отговорност също следва да са извършени през 2019г., за която се изплащат допълнителните възнаграждения. В случая не се спори ,че с Постановление от 04.10.2018 г ,прокурор К. е привлечен към наказателна отговорност , за деяния извършени през 2015г .

Предвид посоченото, самият факт на наличие на образувано и неприключило наказателно производство срещу жалбоподателя не съставлява фактическо основание за издаване на заповедта, а още по малко лишаването на жалбоподателя от ДТВ за 2019г може да е обусловено от : „Получена призовка за явяване като подсъдим на 14.01.2020“ – стр.43 , последен абзац от делото.

Предвид изложеното, съдът намира, че жалбата на К. К. е основателна и оспорената Заповед № 4208 от 10.12.2019 г. на административния ръководител на Софийска градска прокуратура, в частта ѝ по т.1 относно приложението по чл. 5. ал. 2 от Правилата за определяне и изплащане на средства за допълнително трудово възнаграждение, приети с Решение на Пленума на ВСС по протокол № 29/22.11.2018 г., изменени и допълнени с решение на Пленума на ВСС по протокол № 28/21.11.2019 г. /, съгласно изготвения доклад на звено „Човешки ресурси“, лишавашо прокурор К. Л. К. от ДТВ за 2019г следва да се отмени.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 1 и ал. 2, Съдът

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ Заповед № 4208 от 10.12.2019 г. на административния ръководител на Софийска градска прокуратура, в частта ѝ по т.1 относно

приложението по чл. 5. ал. 2 от Правилата за определяне и изплащане на средства за допълнително трудово възнаграждение, приети с Решение на Пленума на ВСС по протокол № 29/22.11.2018 г., изменени и допълнени с решение на Пленума на ВСС по протокол № 28/21.11.2019 г. / и изготвения доклад на звено „Човешки ресурси“, лишаваща прокурор К. Л. К. от ДТВ за 2019г

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред ВАС на РБ в 14 дневен срок от съобщаването му.

СЪДИЯ: